

Liturgia domova, erosu a viery [Dotyky a Spojenia]

Autori chcú, aby som sledoval miznúce obrazy na skle, tak sledujem nápisy na skle. Upozornia ma na vzťah drevených bábok bez tváří, presúvam pozornosť na bábky. Mám veriť, že Andrej Kalinka spieva o domove, a preto verím. Nehľadám detaily či dokonca štrbiny, v ktorých by som mohol ukotviť svoje poznanie a porozumieť vďaka tomu celku. Práve naopak. Nálada, obraznosť a pocity sa mi veľmi ľahko dostávajú pod kožu. Je to operácia, ktorá nebolí. To ja som doma, ja verím a ja cítim.

Nemusím rozumieť všetkému. Dôverujem tvorcom - viem, že ma chcú previesť po ich vlastnom vnímaní domova, erosu a viery. Podobne ako na Bartimejových pašijách, aj tu sa cítim ako na bohoslužbe. Všetko do seba zapadá. I keď vôbec neviem prečo, určite viem, že všetky tie obrazy niečo znamenajú, že sa v nich dá odčítať, zanalyzovať a syntetizovať myšlienka - odkaz autora. Ale ja nechcem. Túžim byť účastníkom, nie pozorovateľom. Nechcem odlišovať jednotlivé obrazy. Preniká do mňa transcendentno, o akom píše Kandinsky. Slávim rituál, liturgiu, slávnosť. A skrz liturgiu som účastníkom aj človekoslužby. Divadlo slúži mne, aby som ja niečo dostal.

Mohli by sme namietat, že tých obrazov je v inscenácii veľa. Že sa vzájomne môžu oslabovať. Že by stálo za to celý tvar trochu skrátiť a zhutniť. Mohli by sme autorom vyčítať aj dôraz na efekt, či dokonca naivitu v tom, čo sa nám snažia povedať. Ale prečo by som to robil, keď jediné po čom túžim je zostať ešte chvíľu vnútri ich sveta a veriť. Pretože tam „Vonku“ ma čaká iba rozum a pochybnosti. A hoci sa vnútri - vo vlastnom domove, strácam, robím to rád. Sám a stratený v sebe samom prestávam sledovať niť zobrazovaného (bezostyšne zatváram oči a chvíľu iba premýšľam). Nemôžem vedieť, či ju znova nájdem. Ale nebojím sa jej pustiť. Cieľ je splnený, verím tvorcom.

„Domov Eros Viera“ nie je inscenácia uchopiteľná rozumom. Je nasýtená významami, ktoré vôbec nemusím všetky rozlúštiť. Stačí mi dôverovať, že tvorcovia to so mnou myslia dobre. V správnom momente zahryznem do chleba a pocity, náladu a vnemy si obohatím o horkastú chuť chlebovej kôrky. Som v divadle a divadlo je vo mne. A som šťastný. A to aj napriek tomu, že ešte pred chvíľou som na festivale videl bohorovne prázdne predstavenie Blaha Uhlára.

Dátum odoslania:
27. 6. 2014

Bibliografický záznam: MOŠKO, Matej. Liturgia domova, erosu a viery [Dotyky a Spojenia]. MLOKi - mladí o kultúre inak [online]. Bratislava: Kultúrny spolok MLOKi, 2014. [cit. 9.9.2015]. ISSN 1339-8113. Dostupné z <http://www.mloki.sk/node/211>.